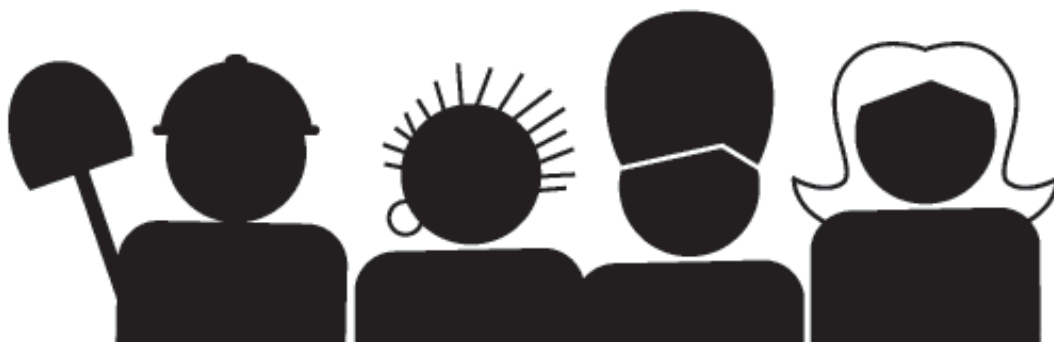

PPS *ill* E

nº 86 març 2008- donatiu 1,50 euros

Balanç eleccions generals pàg 3, 6, 7

Sindical

La lluita dels conductors/es de TMB pàg 4,5

Ensenyament Públic contra la LEC pàg 8,9

Història.

Vaga a Minneapolis (1934) pàg 10- 11

Internacional

Gaza sota setge pàg 12

Declaracions LIT-CI

Uribe al servei de l'Imperialisme

Declaració 8 de març

Carlos Latuff

A un general

Región de manos sucias de pinceles sin pelo
de niños boca abajo de cepillos de dientes

Zona donde la rata se ennoblece
y hay banderas inhumanas y cantan himnos
y alguien te prende, hijo de puta,
una medalla sobre el pecho

Y te pudres lo mismo.

Julio Cortázar

elroto@micia.es

Zapatero torna a guanyar les eleccions més pels demèrits del PP que pels èxits propis. L'èxit de la campanya del PSOE ha estat explicar que l'alternativa podia ser pitjor. No hi ha entusiasme pel triomf del PSOE sinó més aviat un alleugeriment perquè el monstre no ha arribat al poder. Ningú no espera substancialment res de nou ni tampoc es creu les noves promeses de ZP, ha guanyat la resignació que tenim el menys dolent.

Aquesta actitud ha colpejat especialment tots els que ens han fet creure aquests quatre anys passats que era possible inclinar el Govern Zapatero cap a l'esquerra o cap al federalisme i l'Espanya plurinacional. Això sí que no és creïble. Si l'objectiu no és creure's res del Govern sinó només evitar el Govern Rajoy, aleshores el vot útil s'ha concentrat absolutament en el PSOE, i a IU, com ICV-EUIA o ERC, se'ls ha empassat i abandonat amb reculades molt significatives. Així, doncs la lògica del vot útil ha destrossat la crossa esquerra en què Zapatero s'ha recolzat aquests anys.

El més notable de la perspectiva que obren els resultats no és en com Zapatero configuri el futur Govern. Ni tan sols com des d'ell es reforçaran els caràcters de Govern imperialista, centralista i patronal, encara més consolidats amb el suport —encara que sigui puntual— de CIU, sinó com la resta d'organitzacions surten amb crisis.

Crisi al PP perquè justament la política dura d'aquests quatre anys, amb mobilitzacions de masses incloses, marca un límit d'influència social i alhora aixeca una reacció que els assegura per temps ser partit d'oposició. Amb el discurs "d'Espanya es trenca" i "els immigrants són un perill" i una política de mobilització permanent, el PP ha consolidat i ampliat una base social a tot l'Estat (particularment significativa a Andalusia), però retrocedeix a Catalunya i Euskadi. Per tant, aquesta política ha donat els seus fruits, però es fa evident que són limitats. Ara hi ha dues línies dins del PP: els que reclamen seguir pel mateix camí, i els que diuen que cal canviar perquè amb aquesta estratègia se suma, però no prou per arribar al Govern. El PP ha de rebaixar el seu perfil de dreta/extrema dreta, però aquesta evolució del PP aniria contra direcció de l'evolució de la dreta europea, com en el cas de Sarkozy o Berlusconi.

Crisi a IU amb la dimissió de Llamazares, que veu com perden dos diputats i el grup parlamentari propi. La crisi reobre la discussió sobre el projecte de futur avançant l'assemblea general: ha fracassat essent l'aliat del PSOE, com anys enrere va fracassar la política del sorpasso d'Anguita. El problema de fons és que el procés de socialdemocratització que va obrir el PCE eurocomunista dels anys 70 de Carrillo, junt amb l'acceptació de la Monarquia, inevitablement empeny el PCE, després IU, cap a l'espai del PSOE, un camí que ja han recorregut Carrillo i nombrosos ex dirigents del PCE. No falten les veus internes que tanquen el

cercle i aposten obertament per la integració al PSOE.

Crisi a ERC que veu com es dilapiden el 50% dels vots i 5 dels 8 escons que tenia, que en bona part se n'han anat a l'abstenció. La reacció ha estat immediata i s'obre una batalla per la direcció del partit. La disjuntiva és clara: partit de gestió al Govern del PSC o partit independentista. El que ha demostrat el resultat és que fer compatibles tots dos components és impossible. Òbviament el Govern tripartit, com a govern del Parlament, respon a la mecànica autonomista, i presentar-se com un gestor de l'autonomisme, com a ala esquerra del PSC, mentre a Madrid mana el PSOE, resta tota la credibilitat al discurs independentista.

De rebot CIU, i encara que perdi vots, es troba amb els diputats que li permeten, si no ara en un termini curt, construir un acord amb el Govern del PSOE. Definitivament, ara Zapatero pot canviar de crossa i entrar, en plena crisi econòmica, amb més retallades i atacs als drets dels i les treballadors de la mà del representant directe de la burgesia catalana.

L'altre element significatiu dels resultats és la reculada de tot el Govern tripartit basc, especialment del PNB. La consigna abertzale de l'abstenció ha funcionat millor que la del vot nul de fa quatre anys, certament no pel que aconseguixen en si, sinó perquè en fa quatre anys va empenyer una part dels abertzales al vot útil en clau basca repartint milers de vots entre els tres components del govern. El PSE es posa per primera vegada per davant del PNB i això els empeny tots dos a trobar un acord en el qual l'abertzale probablement abandonarà el referèndum compromès per conformar-se amb una reforma de l'estatut, i que a mitjà termini es busqui una mediació que reobri negociacions amb ETA. Aquesta orientació a mitjà termini significa la fi del tripartit i un nou acord.

El més preocupant, reprenent el fil inicial del conformisme i el vot útil PSOE, és que la crisi de l'esquerra institucional no ha servit fins ara per començar a identificar la necessitat de construir una alternativa. Els resultats no només de LI sinó de totes les candidatures a l'esquerra del bloc institucional han estat insignificants. No obstant això en el terreny de la mobilització, trobem un repunt de lluites com les d'autobusos de Barcelona o de la neteja del metro de Madrid que comencen a construir alternatives en la direcció sindical, també una reactivació del moviment estudiantil. Aquests dos processos: de reactivació de les lluites i d'aparició de direccions alternatives i que es manifesti la necessitat de construir una alternativa política seran processos complementaris, encara que duguin ritmes diferents. Contribuir a ajudar és l'objectiu de treball de LI.

El més preocupant és que la crisi de l'esquerra institucional no ha servit fins ara per començar a identificar la necessitat de construir una alternativa

15 de març de 2008

Es reactiven les lluites

Comença a canviar alguna cosa?

Hem passat anys i anys en què el grau de desmobilització era una constant, conflictes molt aïllats –encara que amb fortes lluites–, sempre amb caràcter defensiu i que normalment acabaven en derrotes. La lluita obrera tot just podia minimitzar una mica les conseqüències devastadores dels plans patronals, però no aturar-los, i les burocràcies sindicals imposaven l'aïllament i la paralització. Alguns símptomes fan pensar que potser comencen a sortir d'aquest llarg túnel, i que aquesta situació de desmobilització pot deixar pas a una reactivació de la lluita obrera.

La dinàmica desmobilitzadora era conseqüència de la política combinada de: 1) governs de tots colors lliurats en cos i ànima a donar a les patronals beneficis rècord a costa dels i les treballadores; 2) polítiques neoliberals i "liberalitzadores" per destruir de les conquestes obreres, desregular el mercat de treball amb les successives reformes laborals, és a dir, amb un greu retrocés en les condicions laborals i, més greu encara, amb una profunda divisió dels treballadors/es en mil i una situacions diferents i competint sovint pels llocs de treball; i 3) però res d'això no hagués estat possible sense la col·laboració il·limitada de la política de paralyzar l'acció obrera de les direccions sindicals de CCOO i UGT.

La combinació d'aquests factors ha tingut efectes terribles sobre les condicions de vida i la consciència de classe. En aquest marc cada pla patronal de retallada de condicions laborals o de tancament queia sobre els treballadors afectats com un cop impossible d'aturar i tota la lluita obrera sovint ja començava buscant només minimitzar els efectes, per exemple cobrant les indemnitzacions, però sense qüestionar la pèrdua de llocs de treball.

A Catalunya

En pocs dies la lluita per la reintegració dels 66 acomiadats pendents de reintegració, que incloïa

una vaga de fam de tres companys, va aconseguir de la patronal de SEAT el compromís de reintegrar-los; l'ensenyament a Catalunya feia una vaga pràcticament total contra els plans de privatització de l'ensenyament que impulsa el Govern tripartit, amb la segona manifestació més gran que mai ha fet l'ensenyament públic; els treballadors becaris i el personal docent i investigador de la UAB feien vaga el dia 5 de març; la mateixa setmana que els estudiants sortien a la lluita contra la privatització de la Universitat que comporta el Pla de Bolonya. I molt particularment cal destacar la lluita dels conductors i conductores d'autobusos de la TM de Barcelona. Una de les poques lluites ofensives, que no tenen per objectiu no retrocedir davant l'embat patronal sinó millorar les condicions laborals: per aconseguir una reducció de jornada que permeti els dos dies de descans continuat sense pèrdua de salari.

La diferència entre la lluita d'autobusos i la de l'ensenyament, per exemple, és que els primers han aconseguit desfer-se del fre que suposen les direccions sindicals burocràtiques sense perdre ni unitat ni força, mentre que aquesta situació no s'ha produït en la lluita de l'ensenyament, que s'ha mantingut sota el control d'un comitè de vaga en mans de les direccions sindicals i que, a nom de mantenir la unitat, ha permès que la seva majoria hagi estat endarrerint la continuïtat de la lluita.

La lluita a la TMB

Però començar a trencar la dinàmica de desmobilització no és només una qüestió de la voluntat dels treballadors, perquè no estem dient que els conductors d'autobusos siguin més o menys combatius que altres sectors, sinó que cal que al capdavant de la lluita arribin direccions diferents de les tradicionals i burocratitzades, i cal, a més, que els mètodes de lluita ja

no siguin el dictat dels dirigents sinó que tornem a la tradició de la democràcia obrera, on tots i totes facin de debò seva la lluita i puguin decidir lliurement quan i com es lluita, qui negocia, i que tot sigui sotmès a l'acord de l'assemblea. Aquest és el principal valor que trobem a la lluita de la TMB, aquest és el camí que, més enllà que el triomf de les justes demandes dels treballadors s'aconsegueixin, és ja un triomf en sí mateix. Però hi ha més coses que la recuperació de la democràcia obrera com a forma de decidir, hi ha també la voluntat de treure la lluita al carrer i no tancar-la en les quatre parets de l'empresa, de convertir-la en un problema social, com han fet amb un diari de vaga amb 60.000 exemplars i fent mobilitzacions tots els dies de vaga pel centre de la ciutat. Hi ha també la voluntat d'unir les lluites, com van fer solidaritzant-se amb els estudiants tancats a la UAB que havien estat desallotjats pels Mossos de Saura.

Per això aquesta vaga és un exemple que de ben segur que miren milers i milers de treballadors/es no només amb simpatia, sinó que els convida a preguntar-se ¿per què nosaltres no podem fer el mateix i prendre les decisions amb les nostres mans? Ja n'hi ha prou d'aguantar un sindicalisme entregat i que ens nega la paraula i la decisió. Aquest és el virus que les direccions sindicals burocràtiques temen perquè saben que si s'estén comença inexorablement la seva fi. Aquest és el virus que els dirigents polítics de l'esquerra institucional venuda al capital que gestiona l'Ajuntament tem i voldrà tallar a qualsevol preu, i d'aquí les dificultats afegides a la lluita dels conductors/es, perquè reobren un camí que havia estat abandonat durant molt de temps. Burocràcia i patronal estan unides per fer fracassar aquesta lluita que s'escapa del seu control i, per ells, a hores d'ara, el menys important és el cost dels dos dies que demanen els treballadors/es, i el seu principal objectiu és rebentar la direcció que ha estat capaç d'ajudar a obrir aquest camí.

Per això la lluita dels conductors i conductores és tan important i ens hi juguem tots i totes molt. Per això, tot el nostre suport.

Josep Lluís. Barcelona

“La unitat sindical ha de ser per la base, i nosaltres la tenim”

Del dilluns 3 al divendres 7 els conductors i conductores d'autobusos de la TMB han fet vaga per reclamar dos dies continuats de descans setmanal. S'han succeït del matí al vespre multitud d'activitats, assemblees i manifestacions, que començaven abans de sortir el sol als piquets informatius a la porta de les 4 cotxeres. Dilluns al migdia un miler llarg de conductors i conductores s'adreçaven en manifestació fins a la comissaria central dels Mossos de Saura per reclamar la llibertat del company detingut al piquet del matí. Després s'afegien a la protesta dels estudiants de l'Autònoma que acabaven de ser desallotjats d'una tancada en protesta pel Pla de Bolonya. Dissabte les companyes d'autobusos prenen la paraula en la manifestació del dia de la dona treballadora. Entrevistem Saturnino Mercader, sindicalista de CGT, president del comitè d'empresa i membre del comitè de descans.

Lluita Internacionalista- Com valoreu aquests 5 dies de vaga?

S.M. Molt positiva. El dilluns (l'empresa no s'ho esperava), va sortir el 100% de la plantilla, la resta de dies la resposta a les manifestacions i mobilitzacions ha estat massiva. Hi ha hagut molta unitat. També hem comptat amb el suport de la CGT i de moltes organitzacions, que valorem molt.

LI- Ara, després de les eleccions, canvia alguna cosa?

SM- L'estratègia que teníem ha funcionat. En període electoral no es mou res, però sabem que les mobilitzacions tenen forta incidència, que els toquen molt els nassos. Immediatament passades les eleccions es noten els resultats. Avui mateix ja ens ha convocat la consellera de Treball a una reunió de mediació.

LI-A la darrera assemblea es feia un exercici d'unitat sindical quan el comitè integrava companys de CCOO, UGT i SIT a la negociadora SM.- Això va ser una resposta a les paraules de l'Álvarez, secretari general de la UGT, que deia que ja n'està fart i que prendria mesures. La nostra resposta és que no hi ha una lluita d'un sindicat contra un altre sinó dels conductors amb l'empresa. Ho van demostrar els companys afiliats a CCOO, UGT i SIT que, en nombre superior a cent,

van aixecar la mà a l'assemblea, per identificar-se davant els mitjans de comunicació com a afiliats d'aquests sindicats no convocants. Des del comitè de descans es va demanar aleshores la seva col·laboració, a la vegada que s'oferia la seva presència en les negociacions com a assessors, de manera que en la nostra negociadora hi ha membres de tots els sindicats. La unitat sindical ha de ser per la base, i nosaltres la tenim.

LI- Quines claus creus tu que té aquesta lluita perquè sigui tan forta malgrat el boicot de les direccions de CCOO i UGT?

SM- És una lluita que sorgeix dels treballadors, des de la base, en la qual tots i totes anem a la una, sense protagonismes sindicals. Jo mateix estic molt orgullós de ser a la CGT, però qui mana i dirigeix és l'assemblea. És per això que quan hem estat atacats per la policia, l'empresa o les cúpules sindicals, sempre hi ha hagut una resposta adequada.

LI- Parles de repressió sindical i patronal.

SM- Tenim 5 companys pendents de judici per actuacions policials. 3 acusats d'agredir la policia, un de desordre i l'altre per intentar alliberar un dels detinguts. S'ha vist molt clar que la policia ha actuat coordinada amb la direcció de l'empresa i els

polítics. Des del primer dia ha impedit el treball dels piquets informatius. També tenim oberts 50 expedients disciplinaris. Han buscat trencar la vaga, però l'assemblea no ho ha permès. No ho han aconseguit.

LI- Volen que la vostra lluita acabi derrotada, costi el que costi, per què no s'escampi l'exemple.

SM- Està molt clar, això. Si aquesta mateixa lluita hagués sortit del comitè d'empresa o amb els sindicats de CCOO i UGT, els resultats serien uns altres. Però ells volen acabar amb un model de lluita que hem començat. Les burocràcies sindicals perquè els qüestiona l'estatus sindical, i la patronal perquè sap que la lluita es fa molt més decidida i els fa por.

LI- Com veus la continuïtat?

SM- Només veig que es pugui acabar amb els objectius que ens hem marcat. Pot ser que l'empresa ens proposi fer-ho en uns terminis. Serà l'assemblea qui decidirà si ho acceptem o no. De moment aquest dijous la lluita continua.

LI- Fa poc la vaga d'ensenyament, ara autobusos, també la universitat que portava temps desmobilitzada, et sembla que canvia alguna cosa?

SM- Jo sí que noto que alguna cosa canvia, encara que també hi ha molta gent acomodada i resignada. La resignació no serveix per res. S'ha de lluitar i sembla que es comença a lluitar a Barcelona.

Sense alternativa d

Polarització PSOE-PP, augmenta la concentració de vot

El PSOE puja molt lleugerament, 40.000 vots més. Com a dades significatives hi ha els 100.000 vots que puja a Catalunya i els mateixos al País Basc. Per contra, a Madrid en perd més de 150.000, que permeten a Rosa Díez –la seva ex eurodiputada- treure un escó al capdavant de la reaccionària Unión Progreso y Democracia. El fet significatiu és que el PSOE ha pogut retenir el vot que va aparèixer fa quatre anys per derrotar el PP. El PSOE mateix ho havia recorregut en el lema que el va dur a la Moncloa fa quatre anys de forma gairebé inesperada: renuncia a presentar els grans avenços del Govern

intentant endossar-ho tot a ETA perquè -a darrera hora- la reacció popular d'indignació dugués uns quants milions d'abstencionistes a les urnes i, com a conseqüència, Zapatero a la Moncloa.

Aquesta vegada l'abstenció s'ha mantingut, pel que fa a la mitjana estatal, com la de fa 4 anys, i el PSOE ha mantingut més o menys el vot, això és la mateixa quantitat d'hipotètics abstencionistes han tornat a les urnes per tornar a votar PSOE. El vot útil ha funcionat altra vegada? Sí, però possiblement sense l'atemptat d'ETA 48 hores abans de les votacions, no s'hagués repetit el triomf de Zapatero.

El PP, per la seva banda, encara que no guanya el govern sí que millora en 400.000 vots, dels quals

S'enfonsa el flanc esquerre del Govern... IU perd 400.000 vots, gairebé el 30% dels que tenia. La pèrdua és generalitzada i contundent gairebé per tot arreu, però els pitjors resultats els té a Euskadi, on perd el 50% dels vots que tenia. La conseqüència d'aquests resultats és la dimissió anunciada (o, més aviat, que no es torna a presentar a la reelecció) de Gaspar Llamazares.

...i a la Catalunya del tripartit

IC/EUiA perd 50.000 vots, però, a més, hi ha una dada rellevant que és la pèrdua de vot més accentuada als barris obrers; així doncs es va confirmant el canvi de composició de classe del vot a IC/EUiA. Per la seva banda, ERC perd 350.000 vots (el 50%). Un desastre del flanc esquerra del Govern tripartit: perden 400.000 vots entre tots dos, que van a l'abstenció (300.000) i al PSC (100.000). Aquest és l'origen essencial de l'augment de l'abstenció a Catalunya, un 6%, que no es produeix a la resta de l'Estat, amb l'excepció del País Basc (que analitzem més avall). Aquest augment de l'abstenció a Catalunya és el que permet que CIU, encara que perdi 50.000 vots, es mantingui o pugui un diputat.

A Euskadi surt malparat tot el Govern basc

L'anomenat procés de pau, que va ocupar gran part de la legislatura, i l'atemptat han estat determinants en els resultats electorals a Euskadi. El Govern tripartit basc ha perdut 200.000 vots (117.000 el PNB, 30.000 EA i 50.000 EB). Per contra, el PSOE ha pujat 100.000 vots.

A les eleccions del 2004 la consigna de l'esquerra abertzale era la del vot nul. El vot nul va augmentar entre un 6 i un 6'5% sobre la mitjana -per la qual cosa una part del vot abertzale va acabar repartint-se entre els socis del Govern. Cal recordar que ens trobàvem davant l'ofensiva criminalitzadora d'Aznar contra Ibarretxe, en aplicació de la Llei de Partits amb la negativa de la

(no en té) i es limita a advertir que podria anar una mica pitjor, el PP. Però la clau electoral es trobava en si el PSOE era capaç de reactivar la participació d'almenys dos milions de treballadors/es i joves que no hi confien, ni hi confiaven fa quatre anys, i que pensaven abstenir-se segons les enquestes del 2004. Fa quatre anys va ser necessària l'estúpida i mentidera reacció d'Aznar davant l'atemptat de l'11M

gairebé 200.000 són a Andalusia, i uns 150.000 a la Comunitat de Madrid i a la Comunitat Valenciana. A la resta o el creixement és molt lleu o té reculades, com els 100.000 vots que perd a Galícia. El PP ha consolidat una base social i ha demostrat una vegada més la importància dels processos de mobilització que tant ha anat mantenint al llarg d'aquests quatre anys.

'esquerra

mesa del Parlament basc d'il·legalitzar el grup de SA. 4 anys després el vot prestat de l'esquerra al Govern tripartit es retira dels components del Govern. La relació directa de la reculada amb l'acció de Govern es pot contrastar amb el resultat de Nafarroa Bai que, tot i estar formada pràcticament pels mateixos partits, augmenta lleugerament els vots.

L'abstenció en aquest 2008, que era la consigna de vot de l'esquerra abertzale, ha augmentat respecte el 2004 en un 10%, cosa que suposa d'una banda que es manté per sobre dels 150.000 vots, i que aquesta vegada no hi ha altres "vots útils".

El PSOE guanya a Euskadi, i de la mateixa manera que havíem analitzat que el PP va anar augmentant vots a cop d'atemptat, era evident les conseqüències que tindria l'atemptat contra l'ex regidor del PSOE. La pregunta que podem formular-nos és: per què ETA té interès a reforçar el PSOE?

... però no hi ha cap alternativa a l'esquerra

Aquest procés d'enfonsament d'IU i l'esquerra institucional del Govern català era previsible, però el que s'havia de veure era si els votants que trencaven per l'esquerra amb IU, IC/EUiA o ERC buscarien més cap a l'esquerra. Hem de constatar que cap opció a l'esquerra d'aquest bloc és significativa. L'únic partit que puja de gairebé 13.000 vots a 19.000 és el PCPE, que podria suposar efectivament una part del vot comunista –com deia el seu eslògan de campanya- de vells militants del PC que durant un temps van votar IU; però igualment és resultat és poc significatiu. La majoria de votants que trenquen per l'esquerra se'n van a casa.

Una explicació que pot donar-se, a diferència d'altres estats europeus en què s'han arribat a conformar alternatives a l'esquerra parlamentària (Portugal o França), és que avui els grups d'aquest espai polític són –som- molt petits i estan molt aïllats. Quan a les europees vam aconseguir impulsar una acord amb el PCPE i MIA tampoc no vam aconseguir començar a determinar aquest espai. La tasca de construcció d'aquesta alternativa és més urgent que mai. L'espai que deixa IU a la seva esquerra és enorme. Probablement el procés de conformació d'una alternativa a les direccions tradicionals està més avançat en el terreny sindical, i tot just pot estar començant ara amb algunes mobilitzacions importants que no estan controlades per les direccions tradicionals de CCOO i UGT. En tot cas és evident que el procés de conformació d'alternatives sol anar de bracet amb un procés de mobilitzacions creixent i aquesta no és la característica actual, i això fa més difícil construir l'alternativa: però aquesta segueix essent la tasca que tenim per fer.

En la pròxima legislatura el xoc entre la política del Govern i els sectors populars continuarà. Així mateix, dubtem que els aparells polítics de l'esquerra i les direccions de CCOO i UGT canviïn la política de protecció i suport al Govern i de permanent desmobilització. La tasca no pot ser cap altra que participar en els processos de lluita i en la seva calor ajudar a configurar noves direccions sindicals combatives i seguir buscant acords polítics per construir l'alternativa política que necessitem.

Balanç de les candidatures de LI

Vam presentar candidatures al Congrés i al Senat a Madrid i a les quatre circumscipcions catalanes (vegeu els resultats al quadre adjunt). A la campanya vam prioritzar la intervenció en els processos vius de lluita i en establir un pont entre les necessitats del moviment que es contradeien amb la política del Govern, ja fos el central o l'autonòmic català, com va ser el cas de les mobilitzacions per l'habitatge, la vaga d'ensenyament del 14F contra la Llei d'Educació de Catalunya, la de conductors d'autobusos de Barcelona, la manifestació d'universitat contra els plans de Bolonya, i la solidaritat amb Gaza.

L'objectiu essencial de la nostra presència a les eleccions era arribar a més gent per poder explicar la nostra posició sobre els problemes centrals que afecten els i les treballadors i joves fent una crida a la lluita i a l'organització d'una alternativa. Per això, a més de pancartes i declaracions breus, vam utilitzar els espais de televisió i ràdio a què tenim dret, malgrat les creixents limitacions en aquesta matèria. Així mateix es van fer tres actes explicatius.

Havíem analitzat que el flanc esquerre del govern (IU, IC/EUiA o ERC a Catalunya) era previsible que rebés un vot de càstig, com va passar. No obstant això les dades són eloqüents per constatar que del sector que ha trencat amb aquestes organitzacions que apareixien a l'esquerra del PSOE, la gran majoria ha anat a parar a l'abstenció i no ha buscat una nova opció cap a l'esquerra. És el cas de LI, però també de la resta de partits de l'esquerra extraparlamentària. El nostre únic avenç significatiu –encara que els nombres segueixen sent molt modestos- és el de Girona, que dobla al Congrés, però això no canvia la valoració anterior. Una ruptura que no serveix per començar a consolidar alguna alternativa resulta estèril. No obstant això, l'espai polític existeix i s'engrandeix.

Alguns elements per explicar això podrien ser: un de tipus objectiu, és difícil que sense un

(passa a la pàgina següent)

	Congrés		Senat
	2008	2004	2008*
Madrid	198	181	1.056
Girona	197	97	772 - 563 - 319
Barcelona	330	324	2.600 - 1.388 - 859
Lleida	22	33	130
Tarragona	69	33	425

* Resultats per cadascun dels candidats

ascens clar de la lluita contra el Govern comencin a quallar referents nous, perquè és de la necessitat que genera la lluita -i no simplement de l'absència d'una candidatura per votar- d'on sorgirà una alternativa. Assenyalem una reactivació de les lluites que, per poder desenvolupar-se, necessiten noves direccions diferents de les tradicionals de CCOO i UGT; això apunta cap a un cert procés de reorganització essencialment sindical. Però d'aquest contingut sindical, més elemental i immediat en la lluita, a la necessitat d'un referent polític hi ha encara un tros. Així mateix, el caràcter d'aquestes lluites, encara bastant aïllades, amb petites victòries parcials, que no constitueixen un referent i amb assoliments significatius no permeten ara com ara que pugui quallar una alternativa política més enllà dels objectius immediats.

El segon element que pot explicar per què no s'han reforçat les candidatures de l'esquerra extraparlamentària pot estar en el tamany de les que hi ha ara mateix. Aquests partits són tan petits que quasi no arriben tenen poca credibilitat per poder arribar a ser aquesta alternativa. Per si això fos poc, alguns d'aquests grups -com Revolta Global/Espai Alternatiu o Corrent Roig- encara que es reclamen del marxisme mantenen una posició abstencionista davant les eleccions, cedint a les pressions "movimientistes" d'una part de l'anomenada "avantguarda alternativa".

Finalment, hi ha una consideració per fer sobre els nostres resultats i que mostra que pot haver-hi simpatia cap al nostre grup però no la convicció de la utilitat del vot. Es tracta de la gran diferència que hi ha entre el vot al Senat i el del Congrés. A Barcelona o a Girona fins i tot el nostre candidat amb menys vots al Senat multiplica diverses vegades els resultats de la llista per al Congrés. La nostra explicació per això és que el vot al Senat expressa un vot de suport, la simpatia cap al partit, però aquesta mateixa persona, davant el Congrés, que és el que decidirà qui és el pròxim president i amb quines coalicions, no vota LI sinó que busca un altre vot que li sembla més útil.

Vaga contra la llei d'educació de Catalunya

Prou dilacions!

El 14 de Febrer el centre de Barcelona es va omplir amb una de les manifestacions més grans de l'ensenyament públic. Entre 70 i 100.000 persones, professorat i estudiants, i també alguns pares i mares van exigir la retirada de les Bases de la Llei d'Educació de Catalunya, van dir no a la privatització de l'ensenyament.

El Govern tripartit havia intentat per tots els mitjans fer fracassar la vaga: primer utilitzant els directors/es de centre, als quals el text legislatiu promet un fort augment de

rebre el comitè de vaga i, amb el suport del president Montilla, assegura que no retirarà les Bases.

Però un cop més són les direccions sindicals majoritàries les que impedeixen que el moviment que s'ha posat en marxa arribi realment a derrotar la política del Govern. Des del primer moment les direccions d'USTEC, CCOO i UGT van negar-se a proposar un pla de lluita, ni a fer res en període electoral que pogués "facilitar el triomf del PP". O el que és el mateix: supeditar la lluita a no perjudicar els partits

sou i de poder en els centres, amb un tracte privilegiat; amb una campanya mediàtica de descrèdit del professorat i dels sindicats com poques vegades abans... i quan això va fallar i a menys de 24 hores de la vaga, traient un decret abusiu del Departament de Treball que fixava uns serveis mínims per sorpresa que multiplicaven els que la mateixa administració del Departament d'Ensenyament havia demanat. Una nova campanya mediàtica acompanyava el decret de mínims, per animar pares i mares a portar els seus fills/es a les escoles per trencar la vaga. Però res no va servir i el clam de l'ensenyament públic va ser inqüestionable.

Fins aquí els avenços. La reacció de la Conselleria no deixa cap lloc als dubtes: primer falsifica els números de la vaga, perquè inclou els serveis mínims i el professorat que està de baixa dins els que no fan vaga; després es nega fins i tot a

del Govern, com si la responsabilitat per fer una política contra la gent no fos del sr. Maragall i el tripartit! Ja molt abans del 14F, USTEC parlava d'una propera vaga el mes d'abril. Només CGT va proposar primer que calia un pla de lluita, i després del 14, una continuïtat amb manifestació de la comunitat educativa el 2 i vaga el 6 de març. Però es va mantenir la unitat del comitè de vaga per a no fer res.

Però aquesta treva que va començar el dia després del 14 F ha permès que la Conselleria, amb les direccions de CCOO i UGT, comencin a maniobrar per recuperar la iniciativa: mentre es parla d'unitat al comitè de vaga, CCOO i UGT demanen reunió del signants del Pacte Nacional per l'Educació, quan la majoria del Comitè de vaga no hi és. Òbviament la Conselleria sí que reuneix el Pacte i d'aquesta manera el Pacte Nacional surt com a principal instrument de negociació

en la lluita en la roda de premsa de fa una setmana i que hi hauria noves convocatòries de vaga. Avui, ja ha passat un mes i res d'això no s'ha complert. A partir del moment que el professorat fa vaga i en conseqüència fa seva la lluita i li faran els descomptes, la lluita és de la gent i no donar-li continuïtat és prendre-li el pèl.

Cal reclamar des de tots els centres a tots els sindicats: compliu el compromís de continuïtat, fixeu ja el calendari de lluita! I si la unitat dels 5 sindicats, avui només es pot mantenir al voltant de no fer res, cal exigir la unitat dels que estiguin per respectar la voluntat del professorat expressada el 14F, per fer una nova convocatòria i presentar un pla als centres.

12/3/08

Josep Lluís del Alcázar. Barcelona

amb el Govern. Quina trampa! La vaga del 14 de febrer es vol canalitzar pel Pacte Nacional! Si, precisament, la majoria de primària àmpliament havia rebutjat la sisena hora del Pacte! Però també dins la treva la Conselleria –que sí que aprofita les jornades, siguin electorals o no- convoca el darrer tràmit de les Bases: el Consell Escolar de Catalunya... ells sí aprofiten el temps. Amb aquestes dues maniobres la Conselleria dóna per acabat el document de Bases! Ja no té sentit –ens diuen ara CCOO i UGT, que sí que han participat en la reunió del Pacte i en el Consell Escolar- seguir parlant de retirada d'un document que ja ha complert la seva funció... ara cal esperar que surti l'articulat de la Llei. Abans ja CCOO havia insistit que les lleis les fan els grups parlamentaris i que per consensuar amb la comunitat educativa el marc era el del Pacte Nacional d'Educació, i que el que ens queda és negociar com quedaran les condicions de treball.

Però no és només la política de CCOO i UGT que, mentre criden a la unitat sindical i reclamen amb la boca petita la reunió de la Conselleria amb el comitè de vaga, estan disposats a vertebrar una negociació a través de la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional, i que abans estan preocupats per com quedaran els seus partits de referència a les eleccions que per com quedarà l'escola pública a les seves mans, és també la política de la direcció de la USTEC que podria determinar la situació des de la seva

posició privilegiada de sindicat majoritari fent molt difícil les maniobres de CCOO i UGT si es posés al capdavant de la mobilització. Però en comptes de fer-ho va especulant sobre la situació i, a nom de defensar la unitat, es posa al dictat de CCOO i UGT, esperant no se sap ben bé què, potser trobar el moment per poder carregar a CCOO i UGT la culpa de la Llei que surti, però participant com el que més –perquè és el majoritari- en la política de desmobilització.

Aquest és el panorama actual: un potencial i una decisió de lluita de tot el professorat de l'ensenyament públic com poques vegades l'havíem vist i que permet una vaga històrica, és desactivat amb la dilació i es permet que passi la política del Govern. Quina vergonya! Això sí, es manté la unitat sindical.

La unitat sindical és un instrument molt valuós, per cert, però no absolut; la unitat ha de servir per impulsar la lluita, no per frenar-la, no per justificar la desmobilització. Si no és per impulsar la lluita, cal avançar amb qui veritablement estigui per posar per davant els interessos de l'ensenyament públic. Tots i cadascun dels sindicats van assegurar que quan proposaven la vaga del 14 no estaven fent una simple protesta per després negociar i signar sense escoltar la gent. Així ho van afirmar en les declaracions públiques el dia de la vaga. La LEC és una cosa de conseqüències serioses. Tots i cadascun dels sindicats van assegurar que hi hauria continuïtat

Seat cedeix i comença la readmissió

A principis de 2008 acabaven els dos anys compromesos per SEAT amb treballadors/es que a l'ERE de finals del 2005 havien optat per la readmissió, però quedaven 66 companys/es i la patronal no els contractava. El 3 de febrer tres dels companys afectats iniciaven una vaga de fam indefinida. El 6 de febrer un atur parcial convocat per CGT va parar la producció en la factoria de Martorell. El 19 de febrer, a menys de 24 hores d'una nova aturada, l'empresa va anunciar la reintegració. A l'entrada de la fàbrica els tres vaguistes de fam, en el seu 17è dia, decidien acceptar el compromís de la patronal i abandonar la seva protesta. La lluita ha permès aquesta victòria parcial, però no per això menys important.

James P. Cannon i la vaga de Minneapolis de 1934

James P. Cannon, històric dirigent del Socialist Workers Party nord-americà, va fer una sèrie de conferències a principis dels anys 40, recopilades sota el títol de "La història del trotskisme nord-americà". A continuació reproduïm uns quants fragments del capítol que relata la vaga de camioners i ajudants de Minneapolis de 1934, dirigida pels camarades nord-americans.

(...) Minneapolis era una notòria ciutat comercial. Durant 15 o 20 anys ni una sola vaga havia triomfat. Fins i tot als sindicats de la construcció, potser un dels sindicats més estables i efectius, se'ls mantenia a ratlla i lluny de les obres importants. Era una ciutat de vagues perdudes, negocis pròspers, salaris miserables, hores robades i un feble i poc efectiu moviment sindical d'oficis.

La vaga de Maig

(...) Al maig la vaga de camioners va explotar. Els patrons, molt complaguts per una llarga dominació sense sobresalts van creure que tenien el sindicat confós en una trama de negociacions que tendien a una demora indefinida, però la nostra gent els va tallar de cop.

El modern moviment obrer ha de ser dirigit políticament perquè està sempre enfrontat al govern. La nostra gent no creu en no-res ni en ningú, excepte en la política de la lluita de classes i en la capacitat dels treballadors de preservar la seva força i solidaritat. Conseqüentment, esperaven des del principi que el sindicat hauria de lluitar pel seu dret a existir, que els patrons no regalarien cap augment de salaris o reducció d'hores sense pressió.

La vaga de maig va durar 6 dies

i es va arribar a un acord ràpid. Vam sostenir -i crec que amb tota justícia- que un grup de treballadors que en la primera batalla guanyen el reconeixement del seu sindicat, i sobre aquestes bases poden construir i reforçar la seva posició, han complert els objectius de l'acció i no havien de sobrevalorar la seva força i córrer el perill de la desmoralització i la derrota.

Els patrons van arribar a la conclusió que havien comès un error. L'Aliança de Ciutadans, l'organització general dels patrons i els que odien als treballadors, es va mantenir provocant i incitant els patrons de la indústria del transport a trencar l'acord. La direcció del sindicat comprenia la situació. Van començar a preparar una altra vaga...

En el nostre moviment no juguem amb la idea absurda que només aquells que estan directament connectats amb un sindicat poden ajudar. Les vagues modernes necessiten una direcció política més que cap altra cosa. Si el nostre partit es mereixia existir, havia d'anar a ajudar els camarades locals. Els dirigents sindicals, especialment en temps de vaga, sofreixen la pressió de milers de detalls. Un partit polític, per contra, s'eleva sobre els detalls i treu conclusions dels successos principals.

La vaga de juliol i agost

(...) La vaga va començar el 16 de juliol, i va durar 5 setmanes. Els mediadors del govern s'aprofitaven de la ignorància i inexperiència i de la falta de visió política dels dirigents locals. Tenien una rutina, una fórmula per atrapar incauts: "No els demano que facin cap concessió a la patronal, sinó que em donin una concessió a mi per poder ajudar-los". Quan han obtingut alguna cosa, diuen: "He

intentat aconseguir una concessió equivalent dels patrons, però s'hi han negat. Penso que el millor que poden fer és fer més concessions: l'opinió pública s'està girant en contra seva". I aleshores pressionen i amenacen: "hauríem de publicar un article contra la vaga als diaris..." Després duen els pobres novells a les sales de reunió, els tenen allà hores i hores i els atemoreixen. Un dels seus paranyos favorits era reunir dirigents de vaga immadurs en una sala, jugar amb la seva vanitat i induir-los a signar compromisos pels quals no estaven autoritzats. Convencien els líders de les vagues que eren "grans jugadors" que havien de prendre una "actitud responsable". Sabien que les concessions fetes pels líders en una negociació molt rarament poden anul·lar-se. No importa quant s'hi oposin els obrers, el fet és que els dirigents hagin fixat en públic la posició del sindicat i creat desmoralització a les seves files.

El Daily Organize

(...) Els vaguistes de Minneapolis publicaven la seva pròpia premsa diària, un tabloide de dues pàgines que contrarestavat completament la premsa capitalista. Més d'una vegada, entre la multitud que es reunia al voltant de les casernes de la vaga quan estava a punt de

sortir la nova edició de l'Organizer, hom podia escoltar coses com aquestes: "Mira què diu l'Organizer, ja et vaig dir que la història del Tribune era una maleïda mentida". Aquest poderós instrument no li costava al sindicat ni un penic. Es distribuïa gratuïtament, però gairebé tots els obrer simpatitzants ens donaven des d'un níquel fins a un dòlar per exemplar...

Hi havia un editorial amb les lliçons de les últimes 24 hores. "Això és el que ha passat. Això és el que ve. Aquesta és la nostra posició". Els treballadors en vaga estaven armats i preparats per qualsevol moviment dels mediadors o del governador Olson. Seríem marxistes molt pobres si no poguéssim veure-hi vint-i-quatre hores a l'avançada.

El governador Olson

(...) D'una banda, suposadament era un representant dels treballadors; per un altra, era un governador d'un estat burgès, temerós de l'opinió pública i dels patrons. Estava atrapat entre la seva obligació de fer alguna cosa, o d'aparentar fer alguna coseta pels treballadors, i la seva por que la vaga se sortís dels seus límits. La nostra política va ser explotar aquestes contradiccions: exigir-li coses perquè era un governador obrer, prendre tot el que ens podia donar i demanar-li cada dia més coses. D'altra banda, el vam atacar i criticar per cada moviment en fals. Els buròcrates sindicals estaven morts de por: "penseu en les dificultats de la seva posició". Empès i pressionat per ambdues parts, temerós d'ajudar als obrers i temerós de no fer-ho, Floyd Olson va proclamar la llei marcial i va frenar la circulació de camions. Se suposa que això era a favor del bàndol obrer. Va permetre que circulessin camions amb permisos especials; això era per als patrons. Els piquets es van comprometre a frenar als camions. Aleshores, la milícia del governador va entrar als locals de la vaga i va arrestar els dirigents.

Nous mediadors

Van enviar un tal Dunnigan en aquesta situació. Després d'intentar que claudiquessin els

dirigents, va llançar una proposta amb el compromís d'un augment de salaris. En això va arribar un altre dels asos dels negociadors de Washington, un prelat catòlic anomenat Pare Haas, que es va sumar a la proposta. Els vaguistes la van acceptar immediatament. Els patrons es van oposar a la proposta del govern. Els vaguistes van explotar la situació mobilitzant l'opinió pública a favor seu.

Quan el pare Haas va descobrir que no podia pressionar amb èxit la patronal, va decidir pressionar els vaguistes: "la patronal no cedirà. La vaga ha d'acabar". Els dirigents li van respondre: "Un acord és un acord. Acceptem el pla Haas-Dunnigan. Estem lluitant pel seu pla". El pare Haas va utilitzar una altra amenaça habitual: "Apel·larem a la base del sindicat en nom del govern dels Estats Units"... Aleshores van preparar-li un míting per a ell. Així que el pare Haas va acabar el discurs es va desencadenar la tempesta. Gairebé el van fer fora del míting.

Es va rentar les mans i se'n va anar de la ciutat. Els vaguistes van votar per unanimitat condemnar el seu intent traïdor de fer naufragar la vaga i el sindicat. Dunnigan estava acabat, el Pare Haas també. Van enviar un tercer mediador federal que en pocs dies va elaborar un acord que era una victòria substancial per al sindicat.

La gran vaga va acabar després de 5 setmanes de dura lluita. Dos treballadors van ser assassinats, nombrosos ferits, trets, cops als piquets en la batalla per mantenir els camions parats. Es va suportar una gran quantitat de dificultats, de pressions de tot tipus, però finalment el sindicat va sortir victoriós, fermament establert, construït sobre bases sòlides com a resultat d'aquestes lluites. Pensem, i ho vam escriure més tard, que aquesta va ser una gloriosa reivindicació del trotskisme en el moviment de masses.

James P. Cannon

Connecta't al web de
Lluita Internacionalista
www.li-litci.com

Israel practica la neteja ètnica

Des de Gaza, sota setge

Des de Gaza hem rebut aquesta carta adreçada a Lluita Internacionalista. La gàbia s'ha tornat a segellar. Els queviures que es van poder arregar a Egipte els pocs dies que la frontera va estar oberta s'acaben i la situació torna als pitjors moments de manca d'aliments, medicines, combustibles i aigua. En pocs dies les incursions israelianes maven més de 120 persones, 40 dels quals nens i nenes. Els governs occidentals callen. Angela Merkel de visita a Israel passa sense esmentar el patiment del poble palestí. Merkel, Sarkozy, Zapatero són còmplices del genocidi. La única solidaritat amb el poble palestí serà la dels treballadors/es i dels pobles d'arreu. Cal enfortir-la.

Salutacions

Primer de tot el nostre agraïment sincer i el reconeixement a la vostra feina de suport a la lluita del poble palestí i la solidaritat amb ell pel dret a la llibertat i a la lliure determinació.

Remarcant que el missatge d'horror pel sofriment del poble palestí per la neteja ètnica més greu contra dones, nens i vells, no és una excepció. Hi ha una àmplia destrucció sistemàtica de la infraestructura palestina, de desenes de cases de la població civil i de les

zones agrícoles. També posar l'accent en l'eliminació dels punts fonamentals de l'economia nacional palestina per l'asfixiant bloqueig imposat al poble palestí.

Això ha sortit a la llum amb la continuació de la intransigència israeliana i la negativa a arribar a qualsevol pacte de pau. L'objectiu d'aquest pacte és posar fi a l'agressió diària contra el poble palestí, que constantment té lloc amb les tortures al nostre poble i desenes de massacres comeses diàriament. Aquestes agressions diàries aconseguen eradicar qualsevol oportunitat real de fer una pau justa i reconèixer els drets del poble palestí universalment reconegut, als que donen suport les decisions de les resolucions de les Nacions Unides, en particular, la 242 i la 338.

La recent massacre a la Franja de Gaza és un exemple de la política d'Israel i una prova que a Israel no li preocupa l'opinió de la resta del món.

Estimats amics

Les expectatives pel que ve són un futur pitjor per al poble palestí; s'albirava que els actes israelians seran

més greus que els que han comès els dies i mesos anteriors, en la matances, destrucció i atacs contra civils. Aquest futur exigeix que s'hi involucrin totes les persones del món que creuen en la justícia de la nostra causa. Pel que ve, a més d'ampliar el cercle de solidaritat contra els governs locals de cada país, s'ha d'exercir una veritable pressió sobre Israel perquè aturi l'agressió contra el poble palestí.

Agraïm la vostra solidaritat amb nosaltres com a éssers humans amb tots els drets. Drets bàsics, i pels quals lluitem encara que ens els hagin pres. Creiem que la solidaritat amb el nostre poble és una expressió de la consciència i l'ètica que caracteritzen l'ajuda humanitària. La vostra solidaritat és una expressió de justícia i d'ajuda als éssers humans siguin on siguin, que ens demostra que realment sou conscients de què li està passant al poble palestí.

Les nostres salutacions més sinceres, els vostres camarades.

*Unió Independent de Comitès
Obrers Palestins. Gaza*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Calxa 2100-3459-31-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. LI es sección simpatizante de la Liga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

